

som vederfares disse og dem selv. Hustruen sin Mand, Jomfruen sin Bejler, Søsteren sin Broder — alle yder deres Bidrag af frikt, varmt Hjerteblod — det kæreste, det dyreste — til Blodpølen, som skal flyde Evropa (Verden) over, kommer Timen!

Og hvorfor? fordi en af de faa Herskere, der er i Verden, enten ønsker en Stump Jord mere mod Syd, eller en anden maaske en Bid mere mod Nord, hvorefter dog ingen af Parterne er mere nøjede end før Blodbadet! man gyser i vort saakaldte civiliserede Aarhundrede ved at læse om Fakirernes Selvpinsler, forbiseende, at vi, alle de, som holder paa Krig, just selv er det 19de Aarhundredes Fakirer, og at alle vore nye og nyeste Opfindelser af Skyts og Mordredskaber ret beset jo kun er andre Former for Bibringelse af de flest mulige Masakrer og Pinsler til det største Antal af vore unge Elitefolk, de fejlfri Soldater, Slægtens Blomst! Var det endda de kasserede, dem, man mente uduelige, ubrugbare til andet i Livet, som man stillede foran Kanonerne i fornødent Fald; men nej, det viser sig, Kanonerne er mere kræse end som saa, og kun hvad de forsmaar — de kasserede Elementer, de fejlfulde unge Mænd — de, som ikke var gode nok til at skydes ned (et Skud Krudt) beholder man omhyggeligt tilbage, de anses for gode nok til at fortsætte Slægten, samtidigt med, at man beklager dennes Degeneration, Tidens Mangel paa kraftigt, sundt Blod, og iøjnefaldende Savn af store Aander!

Man har for Øje at bevare den gode, fejlfri Hesterace i Landene trindt om, medens man kaster bort Rigernes gode fejlfri Ungdomsblomst — vore Sønner!

Ogsaa dette holdes for *Fornuft*. Moderen mister sin Søn, Hustruen sin Mand, Jomfruen sin Bejler, Søsteren sin Broder. For hver Mand, som falder, staar en Kvinde ene, som oftest flere — *lad os mærke os dette, vi Kvinder*, saa mange vi er af Mødre, Hustruer, Jomfruer og Søstre, og i samme Øjeblik vil vi, som én føle, at Fredssagen maa og skal blive en Sag, enhver Kvinde kalder sin Hjertesag, fordi hun har Forstand nok til at kunne se, at ellers vil det sent eller tidligt koste hendes Hjerteblod.

En Moder.

Tivolihøns.

Foreningen for Fjerkræavlens Fremme burde have Medalje for sin nænsomme Iagttagelse af Dekorum ved den nys afholdte Fjerkræudstilling i Tivoli. Ikke var der én Gaase-Frue eller Frøken, der formaaede blot saa meget som at skæve ind i Genboens Hus. Den ringeste Indiskretion var dem umuliggjort, og hvem tør paastaa, at det ikke var rigtigt saaledes? Behøvede de at være med, naar Brigham Young fandt det passende at tugte hele sin Husstand, eller naar det behagede ham at foretrække én enkelt til Tidskort en ledig Time, og Resten af Putterne derover geraadede i letforstaaeligt Raseri? Nej, Ære være Labyrinten; dens høje Træer skærmer om Privatlivets Fred. At de tillige gør dens Veje uransagelige, saaledes at man bestandigt løber rundt og i Eks. ser Hs. Maj. Hellenernes Konges Høns tyve Gange, før man endnu har hørt et Pip af en lille Sangfugl, kan jo Foreningen for F. F. ikke gøre for.

Kurr, kurr, kurr. Det er Bærerne af Ømheds- og Troskabs-Traditioner, der Par om Par kælent konverserer hinanden. Som Udstillingens Perler er de fornuftigvis anbragt ved Indgangen. Hvide med sorte Hoveder eller sorte med hvide Hoveder, rødbrune, spraglede, ensfarvede, med Mamelukker eller uden dito, med noget, man kunde fristes til at kalde Braksnuder, ja, selv en pervers Smag kan tilfredsstilles her ved Duer med grim Udvækst om Næbet.

Jeg stod hensunken i Betragtninger over, hvor Naturens Mesterhaand viste sig størst, enten ved Duer af Størrelse som Høns eller ved Høns af Størrelse som Duer, da et hjerteskræende Skrig: „Valborg! Valborg!“ pludselig naaede mit Øre. Jeg saa mig om. Ikke et Menneske. Saa maatte det vel hidrøre fra en af Labyrintens andre Gange. „Valborg! Valborg!“ lød det atter. Jeg af Sted. Ud og ind ad de vildsomme Stier. „Valborg! Valborg!“ stadigt mere manende, mere hæst. „Valborg! Valborg!“ stærkere og stærkere. Ikke et Menneske. Regnen silede ned, og halvmørkt var der. Jeg begyndte at blive uhyggeligt til Mode, og ud kunde jeg ikke finde. Med ét tumlede jeg ind i et overdækket Telt. „Valborg! Valborg!“ lød det i det samme lige i min Nærhed. — Du gode Gud, Aksel var en Pagegøje!

Foruden denne begavede Fugl fandtes her en hel Samling pragtfulde Stuefugle, blændende ved deres sjeldne hede Farver, en enkelt ved en dyblaa, vidunderlig skøn. Et Par Kanarifugle var der ogsaa; man kunde straks se deres franske Herkomst paa dem, saa forpjuksede som de saa ud; vore egne er langt mere satte og adstadige. — Desuden opholdt sig her et Par Steppehøns og en nydelig lille grøn Fugl med højroede Epauletter.

„Tillader Fruen,“ sagde en Herre høfligt; han stod bag ved mig og var foruden mig den eneste Besøgende, „dette er en ægte Selskabsfugl.“

Tænkte jeg det ikke nok! Den saa saa fordomt kedelig ud.

„Og den der?“ spurgte jeg, og pegede paa en graa Fugl.

„Spottefuglen.“

Spottefuglen! Saa fik jeg da en Gang fat paa den Hallunk. Ja, den har en Historie. Nu skal De høre den.

Det var for et Par Aar sidenovre i London. En bekendt dansk Professor havde paa det indstændigste paalagt mig at op-søge dette Fænomen, som kunde sige alting efter, og som han henregnede til en af Londons Seværdigheder. Selvfølgelig stormede jeg om en hel Formiddag i den store zoologiske Have og gjorde alle Mennesker konfus med mine Spørgsmaal om, hvor det mærkelige Dyr fandtes. En viste i Øst, og en i Vest, ingen vidste Besked. Jeg styrtede forbi Flodheste, Giraffer, Slinger uden at værdige dem et Blik. Det var 20 Graders Varme i Skyggen den Dag, men jeg havde nu sat mig i Hovedet, at Fuglen *skulde* sige til mig: „Du er et Fæ.“ Tilsidst sank jeg udmattet ned foran en stor Volière med Fugle, som Oppasserer fodrede.

„Spottefuglen,“ stønnede jeg aandeløs.

„Well, you see ma'am it died three days ago.“*)

*) Ja, ser De, den er død for tre Dage siden.

Ud over Graven skulde den spotte mig. Men, revenons à nous moutons. — At jeg netop her i Kvindebladet fortæller lidt om Fjerkræ, sker med Hensigt. Thi ingen er bedre end Kvinderne i Stand til at tage denne Sag op. Som bekendt, er Æg en af vore første Eksportartikler. Kvinderne ude paa Landet kunde med Lethed herved skaffe sig en udmærket Biindtægt, saa vist som netop de har den første Betingelse, der kræves: Udholdenhed.

Meld Dem ind i Foreningen for Fjerkræavlens Fremme; det er saa nyttig en Forening, at den burde være langt mere kendt, end Tilfældet er. De faar da sendt et Blad, der giver Dem alle mulige Oplysninger paa Hønseriets Omraade. Raceæg og Høns kan De ogsaa forskaffe Dem gennem den. Begynd ganske smaat, men driv det rationelt. De skal se, De faar baade Fornøjelse og Udbytte deraf. Vær ikke bange, fordi De ikke forstaar Dem paa det fra først af. Blot De har Kærlighed til Dyrene, kommer Resten af sig selv. Staar der ikke et Steds i en gammel Vise:

Ej nogen klog paa det er vorden,
Han ej fra først af havde kær.

Fru Rosalie.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepànjski.

I en Lysning i Parken, hvor Maanen spejlede sig i en lille Dam, standsede hun pludseligt. Et gammelt Lindetræ stod tæt ved Vandet, og om dets Stamme var der tømret en Bænk af unge Birkestammer. Om Sommeren var det en hemmelig Plads midt inde i Parken, hvortil der ikke let forvildede sig nogen ukaldet. Og dejligt var der om Sommeren, naar de hvide Aakander vuggede sig paa Dammens Overflade, og Lindeblomsterne opfyldte Luften med deres bedøvende Duft. Nu knagede de bladløse Grene i den kolde Foraarsblæst, nu var det ikke noget Sted, der indbød til Hvile. Og dog gik Marysia ikke forbi Bænken, skønt hun hemmeligt gruede for den. Hun satte sig ned og skjulte Ansigtet i sine Hænder; hun stønnede lydeligt og tænkte paa de lune Sommeraftener, da hun ikke havde siddet alene her, da Vinden havde leget med de duftende Lindeblomster og en mild, mandig Stemme havde hvisket Kærlighedsord i hendes Øre. Og saa tænkte hun paa, at Hr. Jan-Jozif von Barovski vilde komme tilbage med en ung Hustru ved sin Side, en ung Hustru, der skulde være saa smuk

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.